

377

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1958 r.

w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w niektórych zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach pracy.

W celu stworzenia warunków do podniesienia stanu zdrowotności w przemysłowych i budowlanych zakładach pracy, na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. (Dz. U. Nr 35, poz. 154) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do lekarzy zatrudnionych w wymiarze co najmniej 7 godzin dziennie w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy przemysłowych i budowlanych zakładach pracy, dla których w trybie przewidzianym w ustawie następuje ustalenie wysokości kredytów na zasiłki chorobowe.

2. W uzasadnionych przypadkach Minister Zdrowia może rozciągnąć przepisy rozporządzenia na lekarzy określonych w ust. 1, zatrudnionych w wymiarze co najmniej 5 godzin dziennie.

§ 2. 1. Lekarze określani w § 1 mogą otrzymać dodatkowe wynagrodzenie kwartalne w wysokości od 1.500 — 6.000 zł za osiągnięcia w podnoszeniu stanu zdrowotności w zakładach pracy.

2. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, wypłaca się z funduszy ubezpieczeń społecznych.

§ 3. 1. Wynagrodzenie dodatkowe może być przyznane, jeżeli:

- 1) lekarz wykazywał w ciągu kwartału należytą troskę o zdrowie załogi i stan higieniczno-sanitarny zakładu pracy oraz ogólne zmniejszenie absencji chorobowej poprzez:
 - a) przeprowadzanie w sposób właściwy badań wstępnych i okresowych,
 - b) dokonywanie systematycznych kontroli stanu higieny pracy i zgłaszanie stosownych wniosków kierownictwu zakładów pracy,
 - c) wnikliwe analizowanie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy, wystawianych członkom załogi przez zakłady lecznicze działające poza zakładem pracy, a w razie stwierdzenia nadużyć przy ich wystawianiu zawiadamiania o tym właściwego wydziału zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej,
- 2) ustalone dla zakładu pracy kredyty na zasiłki chorobowe, przy zachowaniu warunków określonych w pkt 1, nie zostały w pełni wydatkowane.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach wynagrodzenie dodatkowe może być przyznane mimo całkowitego wydatkowania bądź przekroczenia kredytów na zasiłki chorobowe, jeżeli zaistniały szczególne okoliczności, a ponadto zostały spełnione warunki określone w ust. 1 pkt 1. W powyższych przypadkach przed podjęciem decyzji o przyznaniu dodatkowego wynagrodzenia wojewódzki wydział zdrowia i wojewódzki zarząd ubezpieczeń społecznych przeprowadzą w zakładzie leczniczo-zapobiegawczym kontrolę zasadności wniosku.

3. Szczegółowy zakres obowiązków i uprawnień lekarza związanych z czynnościami określonymi w ust. 1 ustali Minister Zdrowia opierając się na obowiązujących przepisach ustawowych.

§ 4. 1. Z wnioskiem o przyznanie dodatkowego wynagrodzenia występuje kierownik zakładu pracy w porozumieniu z radą zakładową.

2. O przyznaniu dodatkowego wynagrodzenia oraz o jego wysokości decyduje właściwy wydział zdrowia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w porozumieniu z właściwym wojewódzkim zarządem ubezpieczeń społecznych i po zasięgnięciu opinii zarządu okręgowego Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia.

3. Dodatkowe wynagrodzenie wypłaca właściwy wojewódzki zarząd ubezpieczeń społecznych na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 2.

4. Szczegółowe zasady przyznawania dodatkowego wynagrodzenia i ustalania jego wysokości określi Minister Zdrowia w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, Ministrem Pracy i Opieki Społecznej oraz po zasięgnięciu opinii resortowych ministrów, którym podlegają przemysłowe lub budowlane zakłady pracy.

§ 5. Dodatkowe wynagrodzenia za okres do końca 1958 r. mogą być przyznawane lekarzom określonym w § 1 w wysokości od 500 do 2.000 zł.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 grudnia 1958 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyankiewicz*

378

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1958 r.

w sprawie wynagrodzenia pracowników farmaceutycznych oraz wynagrodzenia innych pracowników zatrudnionych w aptekach otwartych i kolejowych.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) oraz art. 4 ust. 6 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o aptekach (Dz. U. Nr 1, poz. 2) zarządza się, co następuje:

Wynagrodzenie zasadnicze.

§ 1. Rozporządzenie dotyczy wynagrodzenia:

- 1) magistrów farmacji, prowizorów farmacji, aptekarzy aprobowanych, pomocników aptekarskich, asystentów aptecznych, techników farmaceutycznych i techników